

Dr. Csehi Lajos

1942-2009

Dr. Csehi Lajos a Nyugat-magyarországi Egyetem Apáczai Csere János Kar jogelődjének nyugalmazott adjunktusa 2009-ben távozott a földi színterről. Magával vitte pedagógiai érzékkel felhalmozott ismereteit, a tanítás kifinomult mesterségét, tanítványainak és munkatársainak szeretetét, megbecsülését.

Dr. Csehi Lajos 1942. május 24-én született Sobor községben. Általános iskolai tanulmányait szülőfalujában, középiskolai tanulmányait a pápai tanítóképzőben, annak megszüntetése miatt az utolsó évet Győrben a Képzőben végezte.

Tanítói elkötelezettségét 1960-tól az első munkahelyén, pályájának kezdetétől megtapasztalták Mórichidán, ahol a tanulók nevelésére, tanórán kívüli elfoglaltságára kiemelt figyelmet fordított. Tizenkét éves tevékenysége után az iskola vezetésére kapott megbízást. Sikeres szakmai tevékenységének egyik háttere az a hitvallás, amely a tudás gyarapításának folytonos megnyilvánulására irányult. Ezért a mórichidai évek alatt a Pécsi Tanárképző Főiskolán 1974-ben pedagógia

szakon, 1976-ban kémia szakon, majd 1981-ben az ELTE Bölcsészettudományi Karán pedagógia előadó szakon szerzett szakképzettséget, illetve oklevelet.

1982-ig tanított Mórichidán, ahol a falu, a munkatársak szeretete övezte, munkáját elismerték. Miután önmagával szemben megfogalmazott igényességgel végezte szakmai ismereteinek gyarapítását, 1982-ben megvédte bölcsészdoktori disszertációját. Felhalmozott pedagógiai tapasztalata, szaktudása birtokában sikeres pályázata eredményeként 1982 őszétől az Apáczai Csere János Tanítóképző Főiskola Neveléstudományi tanszékének adjunktusa lett. A felsőoktatásban eltöltött évek a teljes kitarulkozást, a hivatás iránti elkötelezettséget, ennek pozitív hallgatói visszajelzését hozták számára.

A hallgatók tisztelték, szerették a mindenkor megértő, de következetesen szigorú „fehér köpenyes” tanárukat. A pedagógus-továbbképzésen résztvevő pályatársak nagyra becsülték az elméleti ismeretek megértő átadását, amelyet gyakorlati példákkal illusztrált. A tanóra tisztelete, pontossága, a tananyag igényes közvetítése, feldolgozása a hallgatóság vonzódását eredményezte. A mások problémáinak segítő megoldása – így a hallgatóké is – igazságérzetével, önzetlen vállalásaival élete minden mozzanatának velejárója. A családi kötődés, a rokonság, a szülők, az édesanya tisztelete, segítése példa volt környezetére számára.

A hite, a hitéből következő szemlélete, világlátása, egyenes kiállása, véleményének nyílt megvallása, amelyből következett a politikai berendezkedéssel történő azonosulás fel nem vállalása, életében keserűséget is okozott számára. Így történt, hogy 1985-ben docensi pályázata visszautasításra került akkor, amikor teljesítményének mértéke jelentősen

meghaladta a kinevezett társainak mutatóit. Az Ő életfelfogása, szilárd elvei részéről további ez irányú próbálkozást semmilyen biztató ráhatás ellenére sem engedélyeztek. A meg nem értésből származó sérelmeit áthidalta a művészet szeretete, a film-, a képzőművészet iránti vonzódása és élménye, az ezen emberi alkotások csodái őt e földön más világba vitték. A Munkácsy-díjas Cziráki Lajos festőművész tanár úrral történő barátsága életének legszebb óráit jelentette, a késői barátságuk azért is mélyülhetett el, mert az életfelfogásuk, így mellőzésük miatt a sorsuk sok párhuzamot mutatott.

2004. június 30-án sorstól kapott igazságtalan sérelmeket nem feledve, de mindenki felé megbocsátással, az eredményes életpályáját lezárva tanítványainak, oktatótársainak elismerő megbecsülésével nyugdíjba vonult.

Csehi Lajos tanár úr 2009-től szülőföldjének temetőjében pihen, sírja előtt meghatódottan tisztelegnek a pedagógusok, mert mint szeretett mester, ma is megjelenik emlékezetükben.

Tanár úr minden tanítványának a Tanára volt, de tanára volt szakterületének és felejtetetlen oktatótársa és munkatársa volt az Apáczai Csere János névvel jelzett győri, volt Tanítóképző közösségének.